

Zjevení Panny Marie ve Fatimě na pozadí událostí v dějinách celé země

Farní dopis č. 166 – červenec 2017

Milí farníci, poutníci a přátelé.

V minulém čísle našeho dopisu jsme se alespoň trochu seznámili s tím, jak Bůh připravoval malé děti – Lucii, Františka a Hyacintu skrze opakované setkání s andělem míru na zjevení Panny Marie. V dnešní části, bych rád zmínil a připomenul alespoň některé – podle mého názoru – důležité či zajímavé historické události, které samotným zjevením Panny Marie předcházely a které nám také ukáží duchovní nebo politickou situaci ve které se tyto zjevení uskutečnily.

Na jaře roku 1917 už třetí rok válka tížila evropské národy. Když v této době papež míru Benedikt XV. nadarmo pozvedl svého hlasu, aby válčící národy získal pro dohodu o ukončení války a vyhlášení míru, nařídil, aby od 5. května tohoto roku byly Litanie loretánské rozšířené o novou invokaci, ve které by byla Panna Maria vzývána jako Královna míru. Podle láskyplného plánu Boží prozřetelnosti se totiž všechny milosti rozdávají skrze ruce Nejblahoslavenější Panny Marie. Jen osm dní poté se velká Prostřednice všech milostí zjevila třem pasáčkům z neznámé Fatimy v Portugalsku. Fatima, vesnička s arabským jménem leží právě ve středu země a je dnes v opravdovém smyslu slova „srdcem země“. Patří k obci Villa Nova d'Ourem. V době zjevení zde nebylo ani pořádné silnice, ani novin – jen málokdo uměl číst – ani rádio. Tak žil tento prostý selský lid tiše, jednoduše a spokojeně a přece byl zdrav tělesně i duševně. V neděli ráno šli všichni, kdo mohli jít, do kostela na mši sv. a odpoledne odpočívali. Ve stínu fikovníků pak staří vyprávěli mladým o slavné minulosti své vlasti. Jak bylo kdysi Portugalsko římskou provincií nazývanou Lusitanie. Která však byla dobyta Vizigóty a v 9. stol. se dostala pod arabskou nadvládu. Podle legendy byla tehdy založena Fatima. Jedna arabská princezna jménem Fatima se dala pokřtít a vdala se za vznešeného rytíře. Zemřela však po krátkém šťastném manželství. Místo, kde byla pohřbena, dostalo její arabské jméno, kdežto místo, kde žila, přijalo zase její křestní jméno Oureána, nyní Villa Nova d'Ourem.

Ve 12. stol. po několika důležitých bitvách se nejdříve Portugalsko osvobodilo od maurské nadvlády a později se stalo i nezávislým na Španělsku. Na památku na to zde vystavěl první portugalský král nádherný gotický kostel Naší milé Paní Vítězné s klášterem, do kterého přišli synové sv. Dominika. Jejich přičiněním se pak dostal růženec mezi prostý a věřící lid. Krásný zvyk modlit se denně sv. růženec se zachoval v rodinách až do dneška.

Ve středověku pak nezávislé Portugalsko zásluhou svých velkých mořeplavců získalo bohaté kolonie v Africe, přišlo do Západní Indie (Ameriky) a obsadilo Brazílii. Tím dosáhlo velkého rozkvětu a rozmachu. Po sloučení se Španělskem roku 1580 však část svých kolonií ztratilo. S přibývajícím léty pak Portugalsko postupně ztrácelo svoji moc a poznávalo stále častější krvavé vzpoury, prudké boje, těžká náboženská pronásledování, špatné hospodaření až postupně i úplné ochuzení. Po obnovení národní nezávislosti (1. prosince 1640) prohlásil král Jan IV. roku 1646 v Lisabonu za patronku království Pannu Marii, bez hříchu počatou. Bylo oznámeno, že od tohoto data se „Panna Marie, beze hříchu počatá se nestává pouze patronkou, nýbrž Královnou celého území a držav Portugalska s příslibem každoročního daru 50 cruzados zlata ... na znamení úcty a vazalství k naší Paní v jejím chrámu Casa da Conceicao ve Vila Viciosa, a současně slibují a přísahají, že navždy, bude-li to nutné, až k obětování života, setrvají ve vyznání, že Panna Maria, Matka Boží, byla počata bez poskvrny prvotního hříchu. Slavnostní přísaha byla pak vykonána v královské kapli 25. března 1646. Od toho dne už králové a královny Portugalska nenosili královskou korunu, protože jedinou královnou země je Panna Maria počatá bez poskvrny prvotního hříchu.

Z novějších dějin celé země se pak dovídáme, že v roce 1908 byl zavražděn král a v roce 1910 poté, co byl jeho syn a nástupce vypuzen ze země, byla vyhlášena republika po vzoru francouzském. Tím

padla země úplně do rukou svých zednářských katů, kteří vládli podle hesla: „Bez Boha a bez náboženství!“ V roce 1911 po přijetí odlukového zákona Církve od státu, pak začalo prudké pronásledování církve. A právě v této době se pronásledovaný portugalský křesťanský lid obrátil s plnou důvěrou na svou patronku a královnu. Roku 1916 byla v celé zemi zorganizována „růžencová kruciáta“, k nim se přidalo mnoho tisíc mužů, žen i dětí ze všech koutů země i ze všech sociálních vrstev. Všichni přijali závazek, že budou:

- každý den recitovat růženec, nejraději s rodinou, ale vždy společně na úmysl časný i duchovní obnovy naší země
- jednou týdně se modlit růženec s modlitební skupinou, k níž přísluší. Je možno se ho modlit v kostele nebo na jiném veřejném místě, v den a hodinu stanovenou vedoucím skupiny
- každý den nebo alespoň každou první neděli v měsíci přistupovat ke sv. přijímání na úmysly kruciáty
- vystavovat v rodině obraz nebo alespoň kopii obrazu Panny Marie Růžencové

Modlitba sv. růžence byla národní tradicí už od 15. století. Jednalo se tedy pouze o rozdmýchání polozhaslých uhlíků, doutnajících v ohništi mariánské zbožnosti. Tradiční zbožnost v mariánském měsíci – květnu, v měsíci květin zasvěceném Matce Boží – roku 1916 obzvláštním způsobem vzrostla. Díky úsilí růžencové kruciáty zněla v květnu roku 1916 země od severu k jihu každodenní modlitbou k patronce Portugalska za dar míru a nové radosti z daru života. V celé zemi se tak zdvihl prosebný chór k Matce Boží s modlitbou sv. růžence k její cti. Odpověď nebes na sebe nenechala dlouho čekat – s velkorysostí, jaké se smrtelníci ani nenadáli.

Povzbuzení tímto příkladem objevujeme také my modlitbu sv. růžence jako veliký dar, který je nám dán. Sjednotme se proto v modlitbě ve společném úmyslu: **„Za mír a pokoj v našich srdcích, v našich rodinách a vzájemných vztazích v celé obci a farnosti a celém světě, i za dar duchovního probuzení pravé víry v Boha v našich srdcích a každodenním životě s prosbou o Boží ochranu a požehnání pro naši generaci i generace našich dětí.“**

Tímto způsobem – když se v modlitbě sjednotíme v co největším počtu – můžeme společně s Boží pomocí vyprosit tolik potřebný dar skutečné duchovní obnovy našeho života v pravé víře v Boha a k opravdovému návratu k Bohu pro sebe, své rodiny i celou obec a celou farnost. Povzbuzením k rozhodnutí k modlitbě sv. růžence na tyto zmíněné společné úmysly nám mohou být mnohé zkušenosti vyslyšení... někdy až nečekaným či překvapivým způsobem. Věřme a důvěřujme tak v sílu společné modlitby povzbuzení zároveň Ježíšovými slovy: „*Proste a dostanete, hledejte a naleznete, tlučte a otevře se vám.*“ Nebo: „*Kde jsou dva nebo tři spojeni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.*“ Ať nás v tomto úmyslu také provází Panna Maria svojí ochranou a mateřským požehnáním... S požehnáním pro všechny...

P. Stanislav Váša